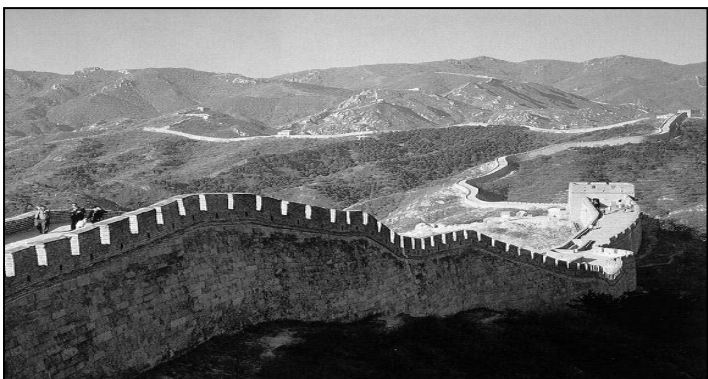

Nehľadaj v diaľkach, ale v sebe

ASI KAŽDÝ mladý človek túži po nezávislosti, slobode, túži sa osamostatniť. Vyletieť z hniezda, odpútať sa od večných zákazov, príkazov zo strany rodičov. Niektorí sa s tým zmierili, iní majú s rodičmi skvelý vzťah založený na dôvere a úprimnosti... do tretej skupiny patria **Rebelanti**, ktorí si spomínajú **slobodu** spájajú s ovzduším veľkomesta. Po tvrdej hádke sedia schúlení v rohu svojej izby s obľúbeným cédečkom, premýšľajú o živote na inom mieste, s tými správnymi ľuďmi. Neraz sa aj ja ocitám v podobnej situácii. V takej chvíli vybehnem na ulicu v rozopnutej bunde a nezašnurovaných topánkach prevetrať hlavu... usporiadať myšlienky

Nehľadajte šťastie vonku, ale v sebe, lebo ináč ho nikdy nenájdete. (Epiktetos)

Fascinujú ma pulzujúce stanice metra, preplnené diskotéky a kluby, tisíce fotoaparátov v rukách turistov, tá nezaplatiteľná **anonymita**, pocit, že sa za mojím účesom neotočí polovica mesta. A tak kráčam, prekladám nohu za nohou, až zakopnem o roh lavičky uprostred malého parku, kde staré duby už roky držia **ochrannú ruku** nad úzkymi chodníkmi a hrdzavejúcou fontánou. Vtedy si uvedomím, že **istým spôsobom splývam s ostatnými teenagermi...**

A že nie je až také dôležité trápiť sa nad budúcnosťou, ale vychutnávať si chvíle, ktoré nám každodenný život ponúka, tešiť sa z letných úsmevov na školskej chodbe, zo slnka na oblohe, z tajomných obálok od svojich lások. Z každého podareného večierku, z každej vyriešenej hádky.

O pár minút na to, míňam kostol, poloprázdne parkovisko, baterky v discmane vybité... Už kráčam ulicou svojich prvých krokov a pádov, ktorých bolo v živote omnoho viac.... Samozrejme, aj moje rodné mestečko má svoje čaro a každý podnik, každá ulica ja kúsok môjho detstva, mladosti. Dá sa povedať, že je to jedno veľké PUZZLE.

Zabuchnem za sebou dvere, z karpucne mi vypadne suchý lístok z parku a na stole bliká SMS od môjho kamaráta, ktorý na môj zúfalý výkrik odpísal: **“Možno je naším hlavným problémom to, že nevieme byť šťastní tam, kde práve žijeme...”**

MILOŠ HARAJDA
GSM Prešov

Cesta skazy

VIDELA SOM film. Na prvý pohľad bol ako jeden z tých mnohých hororových a mne veľmi blízkych „trhákov“. Pochopila som, že to, čo prežívam pri pozeraní hororov alebo keď mi „prihára“ pri tabuli, sa nedá ani zďaleka nazvať strachom.

Skutočne som sa bála dvakrát vo svojom živote. Prvýkrát, keď som videla svoju babku bezmocnú ležať v kóme a druhýkrát pri spomínanom filme. V obidvoch prípadoch som mala príležitosť vidieť, ako smrť ničí bezbranný život. To, že babka zomrela, už nezmeníme, ale prizerať sa tomu, ako sa denne zabíjajú nenarodené deti, je absurdné. Barbarstvo... **Na Slovensku skončí ročne v odpadkových košoch 50.000 nevinatok**, a to len preto, že ich milovaná bytosť – jediná, ktorú majú a ktorej dôverujú – povedala „nechcem“. Nechcem, lebo je choré... Nechcem, lebo sa nedokážem postarať o postihnuté dieťa... Nechcem, lebo...

Ako som už spomínala, nedávno som videla umierať jedno z milióna detí v poľskej nahrávke potratu priamo z operačnej sály. **Chlapec bezmocne otváral svoje ústočka a snažil sa vyhnúť ostrej kyrete potratára.** Aj môj tep sa zvýšil, keď lekár neľútostne rozdrvil dieťaťko na kusy. A bolo po živote. „**Nemý výkrik**“, výkrik do prázdna výkrik celkom zbytočný.

To je pravý strach a nielen dieťaťa, ale aj môj strach o naše životy. Keď už teraz dokážeme zabíjať nenarodené deti, o pár rokov bude úplne normálne zabíjať všetkých „menejcenných“.

Lekári často zastávajú záujmy silnejších a porušujú to, čo sľúbili. Ženy nie sú dostatočne informované o tom, ako im umelé prerušenie tehotenstva môže ublížiť po fyzickej aj psychickej stránke a aké brutálne sú metódy vykonávania interupcie.

Odpovede na moje večné prečo mi podala kniha *Rozhodnutie pre život*, kde sa píše: „Zasadzovanie sa za dôstojnosť ženy si vyžaduje aj to, aby sa znovu potvrdila nezastupiteľná úloha matky v spoločnosti... Treba vytvoriť podmienky, v ktorých sa ženy môžu naozaj stať matkami, i keď sa pritom nechcú alebo nemôžu zrieknuť svojho povolania.“

Žena – matka – stráca sa. Keď vymizne matka, zanikne aj spoločnosť. To sa stalo aj vyspelým kultúram starých civilizácií ako bola Sparta, kde zhadzovali deti do priepasti, Osmanská ríša, kde zahrabávali dievčatká do púšte a Rím, kde nechávali deti pod mostom, aby tam zomreli. Nemali účtu k životu a ničili ho, nakoniec boli morálne rozvrátené a zanikli. Nekráčame aj my po ich stopách?

LUCIA HUDÁKOVÁ

3.A, GSFA Levoča

**Časť Hippokratovej prísahy:
„... Rovnako tak neposkytnem žiadnej žene prostriedok na vyhnanie plodu. Zachovám vždy svoj život a svoje umenie čisté a prosté každej viny.“**

OČI. Vidíme prostredníctvom nich veci okolo seba. **Život sa však vidieť nedá, povedal mi ktosi. Ja však tvrdím, oči ako ľudský orgán, taký dokonalý a zároveň aj nie, nachádza život. Nie sám. Nie len tak. Vidí ho v ľuďoch.** V ľuďoch, ktorí prežívajú každý deň svojho života naplno. V ľuďoch, z ktorých život sála obrovskou silou a okolo ktorých sa dá život vidieť aj na veľké vzdialenosti. Áno. Oči skutočne vidia veľa. Čo však sú také oči? Zrakový orgán či niečo, čím sa dá preniknúť človeku do duše? Možno. Vnímajú jeho náladu a aj jeho vnútro. Týka sa to očí, ktoré chcú vidieť, ktoré neskláňajú pohľad pred svetom a ľuďmi, ktoré chcú poznať a vnímať! Preto môžeme povedať, že oči delíme do skupín. Oči vidiace (tie ktoré svet chcú vidieť) a oči nevidiace (tie ktoré sa pri pohľade na svet zatvárajú.)

Aké teda oči sú? Modré, zelené, hnedé... Niekomu sa páčia také, inému zase iné. Jeden chce mať modré, jeho kamarát zelené. Sú medzi ľuďmi aj oči matkine, babkine, bratove, kamarátkine... Oči chápujúce, cítiace, oči plné lásky a oči zachmúrené. Oči rodičovské, až príliš často hľadajúce na známky v žiackej knižke s nekončiacim prekvapením. Oči chlapca, ktorý na vás pozerá spoza kríka a meria správny uhol, aby vás zasiahol snehovou guľou, či oči, ktoré na svoju priateľku hľadajú v nemom úžase nad jej krásou a tešiace sa zo vzájomnej lásky. Menším pozorovaním, hoci len na krátkej prechádzke, uvidíte oči zamyslené, smutné, rozžiarené, oči naplnené láskou, nehou, či hnevom.

Ako to vieme rozpoznať? Človek zamyslený má v očiach nesústredený pohľad. Nevníma svet okolo seba iba to, čo sa v ňom deje, nad čím rozmyšľa. Smutný človek má oči zronené, sklopené nadol, aby ukryl svoje vnútro, zármutok a žiaľ pred celým svetom. Také oči vídame aj zasľzené, uplakané, opustené a na pohľad bez života. Rozžiarené oči sú zväčšené, hľadajú šibalsky okolo seba, akoby chceli preniesť šťastie ktoré ich naplnilo na celé svoje okolie. Keď stretnete oči plné lásky, potvrdíte to, že majú zasnený výraz akoby videli nejaké nadpozemské veci, ktoré my, bežní ľudia nevidíme a nemôžeme ich pochopiť. A aj pohľady očí nahnevaných ľudí spoznáte už z diaľky. Hnevajú sa a zaznávajú celý svet. Príliš hlboko do nich nehľadajte, môžu vás zasiahnuť blesky hnevu danej osoby, ktorá na očné kontakty veľkú náladu práve nemá.

Oči teda hovoria o človeku veľa. Aký je, ako sa cíti, čo prežíva. Dajú sa prirovnať ku knihe v ktorej listujeme a hľadáme. V niektorých očiach je ľahké čítať lebo sú ako zrkadlo, ktoré odráža veci z vnútra človeka. Je na svete len málo očí (jeden zo vzácných druhov), ktoré sú nepreniknuteľné. Tvoria medzi sebou a okolitým svetom neviditeľnú clonu, ktorá nám nedovoľuje nahliadnuť do ich vnútra. Podobným druhom očí sú takzvané oči kamenné. Hľadajú na svet, ale strnulo, ticho, bez života. V tomto prípade je však vhodné posúdiť či zato môžu oči, či ich majiteľ. Oči záhadné. Také, u ktorých nevieme na čom sme, nevieme, čo si máme myslieť, oči

pri ktorých nám človek ostáva veľkou záhadou.

Ľudské oči? Zázrak, ktorý poodhaľuje rúško tmy a záhady nad človekom. Niečo, čo vzbudzuje sympatie či odpor ku človeku, ktorého nepoznáme. Oči vyvolávajúce prvé dojmy kladné alebo záporné. Niečo, čo nám o človeku veľa napovie a usmerní nás

pri vzájomnom jednaní a komunikácii. Zároveň niečo krásne, čo nám umožňuje vnímať a poznať svet lepšie. Niečo, bez čoho si nevieme život predstaviť a predsa to niektorí dokázali. Oči, ktoré nehľadia do budúcnosti, ale vidia prítomnosť takú, aká je.

VERONIKA MARTINICKÁ

Tercia A, GŠB Bratislava

Myslíš, že myslíš logicky?

PRIPRAVILI sme ti nenáročný testík, ktorý overí tvoje logické schopnosti. Tak rozmasíruj svoje mozgové bunky a ukáž, na čo máš!

1. Kto je zakladateľom logiky?

- a) Aristoteles3
- b) Ľudovít Štúr2
- c) Žigo Pálffy1

2. Koľko rohov má okrúhla miestnosť?

- a) Asi žiaden3
- b) Štyri, ako moja izba1
- c) Hokejka2

3. Prečo citrón nemá zips?

- a) Nemá?! Tak to sa musím pozrieť!2
- b) Lebo má gombíky1
- c) Lebo $2 + 2 = 4$ 3

4. Tvojej mamky sestra je tvojej babky z mamkinej strany:

- a) Matka1
- b) Nevesta.2
- c) Dcéra3

5. Ktorá z týchto hier nie je spoločenská?

- a) Slepá baba1

- b) Need for speed3
- c) Človeče, nehnevaj sa2

6. Dopln znak v nedokončenom rade:

+ + + - - - + + + - -

- a) Je to znaky1
- b) Samozrejme, že - (mínus)3
- c) Nasleduje slovo PUK2

25 – 19 bodov – Si macher. Napočítal si si viac. Ak máš aj na tento neobyčajný jav logické vysvetlenie, gratulujeme.

18 – 13 bodov – Tvoje IQ je primerané prepracovanému kockáčovi. Netráp sa, ak si sa v niečom pomýlil. Môžeš byť so svojou logikou spokojný. Si lepší ako všetci tvorcovia tohto testu dokopy.

12 – 0 bodov – Aj to sa dá? Vieme, že si určite prepracovaný. Neplač. Je skvelé, že si sa dopracoval až sem. Stále sa zdokonaľuj a veľa čítaj. Nabudúce to bude lepšie.

TRINITY & BLOND
GSFA Levoča

Ako sa im žije???

REPORTÁŽ Z UBYTOVNE
BEZDOMOVCOV

Stojíme pred nocľahárňou Archa na ulici Pod Táborom, ktorú poznajú všetci Sekčovčania. Každý deň tu vidieť postávať ľudí bez domova, akoby na niečo čakali. Až doteraz mi vrtalo v hlave, prečo nie sú dnu. Vari tam nemajú cez deň prístup? Pri rozhovore s animátorom, ktorý má dnes službu, sa dozvedáme, že s promile vyšším ako 0,5 musia čakať pred dverami, kým nevytriezvejú. O to, aby sa zistilo, či je niekto opitý, sa už postará známe „fúkacie“ zariadenie.

Ináč, čudovali by ste sa, ako je táto nocľaháreň zariadená; miestnosti čerstvo vymaľované, izby na poschodí pekne zariadené... Tu sa musím zastaviť - režim je prísny. Tí, čo si radi vypijú, na poschodie nesmú. Akoby za trest majú aj horšie podmienky, jednoducho nižší štandard ako tí na poschodí, ktorí sú „čistí“.

Animátor Martin sa rozhovori: „Tu žijú preto, aby mali čo jesť, zafajčiť. **Z tých finančných prostriedkov vonku nevyžijú. Lend'akujú Bohu, že také niečo tu existuje.** Mesto Prešov by malo finančne vyjsť viac v ústrety, lebo nám dáva, ako sa hovorí, omrvinky. Tí ľudia si sami platia 14 korún na 24 hodín.“

Vchádzame do spoločenskej miestnosti na prízemí. Pri stoloch sedia skupinky ľudí a so záujmom, ale i s nedôverou na nás hľadia. Prisadneme si k staršej pani: „**Dostala som sa tu, lebo mi zomrel manžel a neskôr aj druh. No a dcérke som nechala byť na sídlisku III.**“ Pýtame sa, prečo nebyva s ňou: „**Je to len 1-izbový byt a ona má štyri deti. Dve vnučky už majú jedna 17, druhá 18 rokov.** Nedalo sa. Tak radšej som išla ja, ako by mali ísť oni. ..“ Ďalšia otázka sa týka jej mesačného príjmu: „Do

dôchodku mi chýbali 2 roky. Ale mám čiastočný invalidný a vdovský. To mi spolu dá 3900 korún. Musím sa obracať, aby som z toho vyžila. Aj vnúčatám chce človek čosi dať.“ A ako trávi ten čas v ubytovni? „Niečo čítam, alebo šijem. Rada sa prechádzam v parku.“

Do rozhovoru sa zapojí animátor Martin (50). „**Ja som abstinujúci alkoholik. A pozajtra to bude 9 rokov odvtedy, čo som prestal piť.** Predtým to bolo hrozné - ráno, na obed, večer... 5-krát denne som bol opitý.

A vtedy **akoby som utiekol hrobárovi z lopaty.** Povedal som si - Bože, pomôž! - Keď som sa trochu pozbieral, nastúpil som do tejto nocľahárne ako dobrovoľník. Tu som robil vyše roka bez nároku na odmenu. Potom sa na Jarkovej založil A-klub. Tam som začal chodiť, motivovalo ma to. Potom, keď videli, že už nepijem, dávali mi príležitostné služby ako na Silvestra, na Veľkú Noc, na Vianoce. Chceli si ma „oťukať.“ Tak ma prijali medzi seba. Odtiaľ som postúpil do domu Caritas. Tam sú už drogoví závislí. A len prednadvom som sa vrátil späť do tejto nocľahárne. Teraz mám za to normálny plat. Dá sa povedať, že som si pomohol cez pomoc ľuďom v podobnej situácii. Keby som si teraz dal jeden štamperlík či pivo, zbúral by som všetko, čo som budoval 9 rokov.“

Pomaly sa dostávame na poschodie. Tu podľa Martinových slov žijú ľudia, ktorí k alkoholu dlhú dobu ani „nepričuchli...“ „Tu môžu používať zadarmo sprchy. Tá je povinná pre všetkých každých 8 dní. V kultúrnej miestnosti majú televízor. Je tu aj kaplnka. **Všetci tu d'akujú aspoň za to málo, čo majú.**“

Prechádzame do ďalšej časti, do domu mládeže. Tu väčšinou končia **deti z detských domovov**. Na rozdiel od tých ostatných, každý z nich má vlastnú izbu. Ich „obývačka“ je naozaj útulná. Televízor môžu pozeráť, dokedy chcú. Tí dolu môžu v pracovné dni len do desiatej, cez víkend do jednej v noci.

V tejto časti má svoju pracovňu aj ďalší z animátorov, ktorý nechcel byť menovaný. Na otázku, ako sa dostal na toto miesto, odpovedá: „Vďaka abstinencii. Dohnal ma k tomu môj zdravotný stav, finančné i rodinné problémy. Veľmi mi **pomohla viera v Boha. Tá je pre mňa základom.**“ **5 mesiacov opatroval postihnutého na vozíku. Teraz sa stará o drogovu závislých v dome Charitas a študuje, aby si zvýšil kvalifikáciu.**

Úplne na konci chodby schádzame dolu schodmi a stretávame sa s redaktorom ich časopisu, bohoslovcom Marekom a pýtame sa ho, prečo sa rozhodol pomáhať týmto ľuďom...

„**Som veriaci a neviem si predstaviť, že by som žil sám pre seba a sám prosperoval. Aj v evanjeliu je napísané – Radujte sa s radujúcimi a plačte s plačúcimi.** Študujem teológiu, som bohoslovec. Bol som v reholi, ale tam som nenašiel naplnenie. Odišiel som a Božou prozreteľnosťou som sa dostal k charite. Bola to práca v dome Charitas, kde som robil 2 roky. Vtedy sme zvažovali, čo ďalej a vznikol nápad založiť náš časopis.“

A čo je na tejto práci s bezdomovcami a závislými najťažšie? „**Táto práca je veľmi vyčerpávajúca.**

Z domu Charitas som každý deň prichádzal taký vyčerpaný, že som musel chodiť na 2-hodinové prechádzky, aby som sa uvoľnil a načerpal silu. Myslím si, že aj animátori, ktorí sú v tesnom kontakte s bezdomovcami, musia byť psychicky odolní. Človek si musí vybudovať nejaké obranné mechanizmy. Jednoducho, láska musí bolieť. Musíte sa vcítiť do druhého človeka, prečo tak koná, prečo tak rozmýšľa...“

Na otázku, koľko bezdomovcov sa vráti do normálneho života, odpovedá: „Náš supervízor, profesor filozofickej fakulty, ktorý sa zaoberá výsledkami a dozorom nad sociálnou prácou, hovorí, že dom Charitas patrí medzi najúspešnejšie na Slovensku. Je to okolo 40%. Čo sa týka klasických bezdomovcov, tak tam je problém, lebo oni nemajú nikoho a nemajú nič.

Mnohí si zvykli na štýl života bez záväzkov. Ak bývali v nocľahárni, dá sa s nimi pracovať tak, že všetci majú svoj rajón na upratovanie, musia mať pravidelnú sprchu, musia odovzdávať bielizeň a musia dodržiavať predpisy.

Ináč sa s tým veľmi nedá robiť, lebo hovorím, je to v ľuďoch. U bezdomovcov sú často aj psychické problémy, preto sú odkázaní na spoločnosť a často končia v sociálnych domovoch starostlivosti. **Našou povinnosťou je aspoň podať pomocnú ruku, aby nespali pod mostom, aby sa mohli vyspať v teple, aby si mali kde uvariť, také základné veci.**“

„**Dôležité je možno ukázať mu, že má zmysel a že je na svete**

potrebný,“ preruším na chvíľu Marekovo rozprávanie a ten pokračuje: „My chceme práve to, lenže je to veľmi ťažké, lebo my môžeme hovoriť, že máš zmysel, ale spoločnosť mu hovorí niečo iné: - Uži si, zabudni na problémy, netráp sa, mysl len na seba. - Ak mu napríklad rodičia nedali pocítiť, že ho majú radi, nemá prečo veriť druhým.“

Vychádzame z budovy, ktorá sa nám teraz už nezdá taká odpudzujúca a už pre nás nesymbolizuje odpor. Teraz je to prístrešok (a naozaj útulný) pre tých, ktorí nemali v živote toľko šťastia ako my...

MAJA KUTAŠOVÁ, MICHAELA KASSAIOVÁ
GSM Prešov

PEDAGOGICKÁ A SOCIÁLNA AKADÉMIA SV. MÁRIE
GORETTI A STREDNÁ ZDRAVOTNÍCKA ŠKOLA SV. FRANTIŠKA
Z ASSISI V ČADCI POD JEDNU STRECHOU.

Správny smer

„**POMÔŽ NÁM**, Pane, splniť naše predsavzatia,“ týmito slovami sa obraciame k Pánu Bohu na začiatku každého školského roka. Sú to zo srdca vyvierajúce slová. Veď úlohy v oblasti vzdelávania a výchovy sú čím ďalej náročnejšie. Ich riešenie a zvládnutie si žiada skutočne veľa práce, síl a modlitby - jednoducho kus života.

História našej školy sa začala písať 28. júna 1991, kedy nitriansky generálny vikár Mons. František Rábek podpísal zriaďovaciu listinu, ktorou vznikla Dievčenská odborná škola Matky Terezy v Čadci. O rok neskôr - dňa 4. júna 1992 - Biskupský úrad v Nitre zriadil pod jednou strechou a jedným riaditeľstvom Strednú zdravotnícku školu sv. Františka z Assisi v Čadci. Obe tieto školy na Božiu slávu a pre kresťanskú výchovu mládeže, zaradili do siete škôl na Slovensku. Od septembra 1995 sa na požiadanie predstavených Kongregácie misionárok Matky

Terezy prostredníctvom Mons. Jána Chryzostóma kardinála Korca uskutočnila zmena názvu školy na „Dievčenská odborná škola sv. Márie Goretti.“

Školský rok 1991/1992 bol slávnostne otvorený dňa 16. septembra 1991 svätou

omšou, ktorú celebroidal vtedajší nitriansky pomocný biskup Mons. František Rábek. 1. septembra 1992 sa uskutočnilo slávnostné otvorenie strednej zdravotníckej školy. Na Strednej odbornej škole sv. Márie Goretti sa menili aj študijné odbory. V januári 1996 požiadala škola o zmenu názvu *opatrovateľsko-vychovávateľská činnosť* na *vychovávateľsko-opatrovateľská činnosť*. Táto zme-

na zaradila naše študijné odbory medzi pedagogické. V roku 2003 sa zmenil aj názov školy na **Pedagogická a sociálna akadémia sv. Márie Goretti**.

V súčasnosti PaSA sv. Márie Goretti zabezpečuje prípravu „vychovávateľsko-opatrovateľskej činnosti“ na štvorročnom den-

nom štúdiu s maturitou a trojročnom študijnom odbore „opatrovateľka“ ukončenom záverečnou skúškou. V školskom roku 2000/2001 sme otvorili dvojročné denné nadstavbové štúdium odbor „sociálne služby“.

Pre absolventky študijných odborov učiteľstvo pre materské školy, vychovávateľstvo, pedagogická škola, učiteľstvo pre materské školy a vychovávateľstvo, vychovávateľsko-opatrovateľská činnosť sme v školskom roku 2000/2001 otvorili dvojročné diaľkové štúdium popri zamestnaní „špeciálna pedagogika“. Štúdium končí absolventskou skúškou.

Na SZŠ sv. Františka z Assisi vzdelávame a vychovávame žiačky pre odbor všeobecná sestra. V tomto školskom roku však končia posledné maturantky v tomto odbore. Od školského roka 2001/2002 v rámci transformácie zdravotníckeho školstva sme otvorili študijný odbor „zdravotnícky asistent“ ako štvorročný maturitný odbor. Na škole máme organizované aj jednorročné diaľkové štúdium „sanitár“. Ukončené je záverečnou skúškou.

Popri výučbe odborných a všeobecno-vzdelávacích predmetov venujeme veľkú pozornosť rozvíjaniu mimotriednej a mimoškolskej činnosti. Mnohé aktivity (činnosť speváckeho zboru, divadelného krúžku, účasť na prednese umeleckého slova, športové aktivity s účasťou na rôznych podujatiach) dokazujú, že život školy zatvorením dverí po poslednej vyučovacej hodine neprestáva.

K správne formovaniu osobnosti slúžia **sväté omše**, ktoré bývajú jedenkrát v týždni v školskej kaplnke. Spoločne slávime všetky prikázané sviatky a sviatok patrónov škôl. Súčasťou života školy sa stali pravidelné mesačné **duchovné obnovy**

a cvičenia pre pedagógov, ktoré vedie duchovný škôl.

Je dôležité zachytiť život školy aj na stránkach školského časopisu. Náš časopis „**Správny smer**“ vychádza nepravidelne - po pripravení hodnotných príspevkov, ktoré zaujímajú študentky a sú odrazom školského života.

Vedenie škôl sa vytrvalo snaží zlepšovať materiálne vybavenie škôl. Dobrou pedagogickou prácou chceme študentom poskytovať kvalitné stredoškolské vzdelanie so zárukou uplatnenia sa v osobnom i pracovnom živote, alebo s možnosťou úspešného pokračovania v štúdiu na vysokých školách.

Koncepciu štúdia a výchovy chceme rozvíjať v súlade s požiadavkami doby a inšpirovať sa skúsenosťami slovenských a európskych cirkevných škôl s podobným zameraním.

Drahý čitateľ, v závere ťa chcem poprosiť o modlitbu za všetkých pedagógov a študentov cirkevných škôl, aby sa stali soľou, svetlom a kvasom našej spoločnosti. A pridaj ešte jeden úmysel: za všetkých mladých na celom svete, aby našli **správny smer** svojej životnej cesty.

Mgr. RENÁTA KASMANOVÁ
riaditeľka

Mladí slovenskí milovníci prírody

FEJTÓN O OHNI V SLOVENSKOM RAJI

DÔVODOM spracovania témy je oboznámiť občanov s klubom vatra, ktorý založili slovenskí, mladí, milovníci prírody. Názov vatra je odvodený od skutočnej vatry, ktorou minulý rok títo mladí ochrancovia prírody zapálili polku Slovenského raja. Ťažkosti a prekážky, s ktorými som sa stretol pri získavaní autentických záberov a rozhovorov s aktérmi klubu boli najmä požiarnici, ktorí stále behali okolo vatry, teda nie ozajstnej, ale klubovej, pretože nakoniec zistili, že sa im stále neoplatí robiť výjazd, jednoduchšie je zostať s nimi. Moje poďakovanie patrí najmä zakladateľovi klubu, ktorým je Vendelín Sírka.

Spôsob, ktorým som sa rozhodol postupovať pri pozorovaní klubu vatra je ten najefektívnejší a to členstvo v ňom. Po vysvetlení pravidiel som zistil, že účastníkom klubu sa stávam akonáhle ma zapíšu do knihy členov. Myslím, že sa tomu hovorí aj trestný register. Po získaní členstva, nepýtajte sa ako, som začal dôkladne sledovať ich zásluhnú činnosť a spoločenský prínos. Štúdium ich spisov, dialógov či monológov bolo veľmi obtiažne, pretože používali rôzne krycie názvy a šifry. Neskôr som s nimi začal chodiť na akcie typu: opekačka pod holým nebom. Kto na takej akcii už bol môže povedať, že je to skutočne krycí názov. Záchranári majú tieto akcie najradšej, lebo s ohňom to nemá skutočne nič spoločné.

Po dôkladnom štúdiu psychológie týchto mladistvých recidivistov som vlast-

ne zistil, že všetci sú blázni. Napríklad počínanie hormonálneho hybridu Horáka bolo nanajvýš neuvážené, keď v podnapitom stave vošiel do detvianskej krčmy na úbočí a zreval, že Jánošík bol buzerant. Ako sa dalo očakávať strhla sa veľká bitka, po ktorej sme usúdili, že bude ľahšie pozbierať valašky ako jeho. Ďalším exotom bol najstarší člen klubu a zároveň policajt vo výslužbe 21-ročný Jozef Makaj. Na moju otázku prečo obľubuje obrazovku PC, keď surfuje po internete, odpovedal, že miluje zavináče. Ale aby som im celkom nekrivdil čiastočným dôvodom k ich šialenstvu mohli byť aj neustále dobiedzajúci novinári s blbými otázkami. So zvýšenou agresivitou členov klubu nadobudol dialóg formu: „Ako sa voláte?“ – „Čo vás k tomu vedie?“ – „Ste blázon?“ – „Nestrieľajte!“

Počas celého pobytu v tábore zakladateľ klubu Vendelín Sírka pôsobil celkovo kľudným dojmom, až do chvíle, keď si ho miestny horár Koloman Bajtavý zmýlil s byvolom a nastrelil mu vakcínu do zadku. Vtedy zahorel Sírka spravodlivým hnevom a už aj mali požiarnici plné ruky práce. Okrem iného bol som svedkom jednej nehody pri mojej spiatočnej ceste domov. Na ceste ležali okuliare, palička a dedo. Na otázku čo sa tu stalo mi odpovedali, že vraj Mazda je auto, ktoré nepočuješ. Záchranári boli na mieste hneď. Dedo nezachránili. Dodávka je auto, ktoré nebrzdí!

TOMÁŠ ROHÁČ
3.C, GSM Prešov

POZITÍVA ŠTVRTÉHO ROČNÍKA ALEBO O TOM,
AKO SA PREŽÍVAJÚ POSLEDNÉ...

...chvíle pred maturitou

NA LES ZOSADLA tma. Šero sa zmenilo na pochmúrnu temnotu. Vôkol na zem z výšav ticho zostúpila chladná hmla, ktorá ako tajomný, nepreniknuteľný závoj objímala mohutné, machom zarastené kmene sto-ročných stromov. Mrazivé vytie vlkov za mojím chrbtom silnelo a ja som napriek vypätiu posledných síl bežala čoraz pomalšie. Zvlhli mi dlane, chumáče vlasov mi zacláňali oči, tep sa mi zrýchlil, začali ma chytať mdloby. V hustom opare som nevidela nič okrem množstva malých, desivých, škodoradostných lampášikov.

Svoj zrak som inštinktívne uprela do diaľok na nebesia. Na východnom horizonte sa nahromadili búrkové mračná a vytvorili pásy sivej farby, ktoré zotrelí matný rozdiel medzi nebom a profilom desivej krajiny. Vysoké, vyziabnuté topole sa knísali v poryvoch burácajúceho vetra ako kostnaté ruky vystierajúce sa k oblohe. Oblaky sa rozplakali a z výšin dopadli na chladnú pôdu ich prvé slzy. Zaujatá okolím som sa potkla

a obostrelo ma úplné temno. Tesne za mnou sa ozývalo zlovestné vytie...

Vtom som pocítila akýsi tupý, tlmený náraz. S prudko sa trepotajúcim srdcom, ktoré mi išlo už-už vyskočiť z hrude, som sa posadila na dlážke vedľa mojej postele a nevediac, kde som a čo sa to deje, som škúlila do tmy. Nakoniec mi svitlo. Ďalšia nočná mora... Niektoré školské predmety ako napríklad... (z taktu radšej pomlčíme) úbohých študentov naháňajú lesom sladkých snov ako zúrivá svorka vlkov, pred ktorou niet úniku a jediné stromy, na ktoré sa môžu v temnote vedomostí vyškriabať v snahe uniknúť zlému osudu, sú letné prázdniny... Tak prídte a oslobodte nás...

MARIANA ZELENÁKOVÁ

GSM Prešov

PS: Nedajte sa vystrašiť! Využite najlepšiu prevenciu – včasnú a priebežnú prípravu! Že sa vám nechce? „Najmocnejší je ten, kto prekoná seba!“ (Lao 'c)

Ešte neotáčaj!

PRETOŽE PRÁVE TU MÔŽEŠ NABUDÚ-
CE VIDIEŤ AJ SVOJ PRÍSPEVOK

Mnohí ste si možno kúpili tento časopis len kvôli kupónu. A to nie je správna „CESTA“ k tomu, aby sa tento časopis začal (predávať). Takže všetci tí, ktorým sa tu čokoľvek nepáči, ktorí by ste tu chceli niečo

zmeniť, napíšte, čo vám tu chýba, čo by ste chceli zmeniť (samozrejme môžete zostať v anonymite). A tí odvážnejší môžu napísať aj svoj príspevok, akéhokoľvek žánru. Tento časopis nie je náš, ale Váš!

Vykoľajili ma

Ako blesk z jasného neba...
Kvety divého maku boli odrazu červenšie
ako inokedy
Slnčné lúče ostrejšie
bodali vyčítavo
do prázdnoty sna
Vykoľajili ma
z domovskej stanice pohodlia
Oblaky na nebi
zosiveli sivotou zla
Vykoľajili ma

A úder
Nie obyčajná búrka
žeravé blesky vrhali
iskry na všetky strany
úbohého ja
Vykoľajili ma
z domovskej stanice dospievania

Som privysoko prihlboko Som tma
Vykoľajili ma

IVETA TOMASCHOVÁ 1.A ,
Gymnázium sv. Košických mučeníkov

Znova si mi vymaľoval dušu

Na lavičke v parku
Slza na líci
Na lavičke v parku
Rosa na štici
Na lavičke v parku
Moja samota
Hrdlo mi zovrel krč
Strácam dych
Na lavičke v parku
Okamih
Roj myšlienok
Zvírený výkrik
Dňa
Ubolený nápev
Detského sna
Moje spovedné Ja
Zrazu si stál Vedľa mňa Moje dlane
Hladili lupienky Šípového kra
Znova si mi vymaľoval dušu
Pane
Tak nebadane
Na lavičke v parku Nerosia Kvapky slané

IVETA TOMASCHOVÁ 1.A
Gymnázia sv. Košických mučeníkov

Človek vo svojej tenkej košeli

kráti si čas hľadaním metafor,
presných pomenovaní
obyčajných vecí...
nechce otvoriť svoj dom iným,
prežije sám v sebe..
len nezošedivieť
a nestratiť lesk....
čelom proti múru,
bežať tvrdohlavo...
uspieť... nezadýchať sa...
neodhaliť zraniteľnosť...

--
otvárať zakázanú komnatu..
trinásť malých svetiel...
prehltam pokrčený list papiera,
možno posunie hrču o čosi ďalej..
Nevrav!
Zotrvať v tichu...
hudba ešte neskončila...

MAJA ŠTOFAŇÁKOVÁ,
GSM Prešov

Pouličná lampa

Len sedel som
zrak sa mi na pouličnú lampu uprel
svietila tvárou omamnou
nad všetko
čo zastrela
penikla mi do očí pútavým pohľadom
s úmyslom vzkriesiť nádej
odkrojila zo mňa trochu
zbabelosti
nesmelosti
samoty
tiene jej precíznosti
ma povzniesli v duchu
bolo ticho
ticho ako v hrobe
aby som cítil zvolanie slasti
slasti z obklopenia vecí
ňou bezmocných bezvýznamných
padli na jej tvary kvapky vzduchu
tečúceho z temného odrazu
slnka na kameni
stála však naďalej pevne
pompézne ponad stromy
ktoré hrali rolu jej otroka
aj pána môjho odchýlenia svedomia
ako keď viečka klesajú
jemným vánkom k zemi
boli sme dvaja
nie rovnocenní
ani podobní
možno rovnakí
ako autoportrét fragmentu
maliara v rozkvet
extázy vyvolanej z túžby
tvoriť
mať rád
milovať
chrániť
brániť nočnej letargii
spievať verše lásky

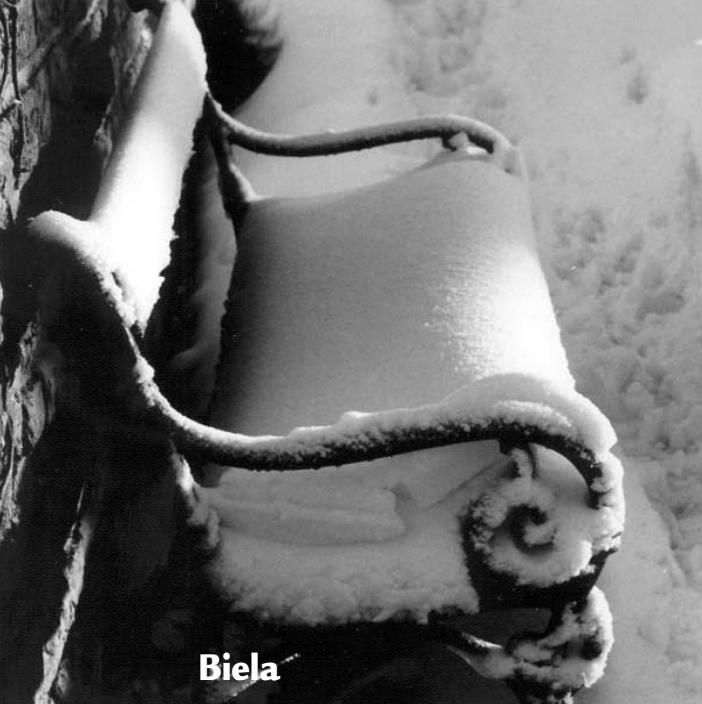
falošné
krátke a pritom dlhšie
ako môžem pochopiť
som vládcom svojho vedomia

JÁN GONDA,
4.A, GSFA Levoča

Lagúna

Zaspávam na cudzom gauči
V roztrhaných jeansach
A mačke, čo vonku mraučí
Postlali za kontajnerom
...chuderke...

MILOŠ HARAJDA, GSM Prešov

Biela

Cítim z nej radosť,
ako sa deti tešia z bieleho snehu.
Prečo biela, čo tak fialová?
Neviem ja to tak cítim.
O každej farbe môžem hovoriť,
môžem vysvetliť aký má význam.
Biela je iná, taká jednoduchá,
a predsa taká neuveriteľne krásna.
O každej farbe niečo viem,
každej viem priradiť nejakú symboliku.
A čo biela?
Biela, biela to je ľahké,
je ako..., nie ona je...
Vlastne neviem, je taká obyčajná,
čo o nej povedať...,
tak obyčajná, že je ťažké hľadať slová.
Je síce neutrálna: ani studená, ani teplá,
No viem, že keď sa na ňu len chvíľu
zahľadím,
Je mi teplo,
i keď vonku padá studený biely sneh.
Biela, je skutočne nádherná,
ale „biela vlajka“,
tá nesmie visieť na mojich dverách.
To mi hovorí moje biele srdce.

V. T., GSM Prešov

Bez odpovedí...

Prečo sme tak blízko a zároveň tak
vzdialení?

Hľadám odpoveď:

Ja neviem prečo je slnko žlté a tráva
zelená

Prečo chcem snívať a nemôžem zaspáť
Chcem ujsť, no nemôžem sa ani pohnúť

Chcem poznávať, ale nemám čo

Túžim, ale neviem po čom

Prečo mi neodpovedáš?

Neskrývaj sa mi. Potrebujem odpoveď.

Nepočujem. Si príliš ďaleko

A ja sa nemôžem ani pohnúť.

Chcem sa deliť, no nemám s kým.

Prečo hovorím a ty to nepočuješ?

Tak pomôž, lebo slnko už vychádza

A ja stále neviem prečo...

KATARÍNA SEMENAKOVÁ
GPUO Poprad

Roztrasené chladné ráno

Vnára do mňa svoje ruky,
Cítim jeho pulzujúci pokoj

Zamiloval som sa do tejto chvíle
A neruší ma ani škrek čierneho vtáka,
Stojím pod mŕtvym konárom,
Zbieram roztrasené myšlienky.

Nie som pripútaný, a predsa ostávam.
Verím, čakám, žijem.
Dnes len pre seba.

PETER KAŽIMÍR
GSM Prešov

Cesta k láske

Kde je cesta k láske?
Čo ak je láska múza?
Hľadám na správnom mieste?
Nenájst' ju je hrôza!

Chcem ju cítiť
A v srdci mať.
Vždy ju chrániť,
Nikdy si ju nedať vziať.

Ako chutí láska?
Aká je jej vôňa?
Na tvári ostáva vráska,
Schovaná do tieňa.

MICHAELA REGRÚTOVÁ
SZŠ sv.Alžbety Košice

Hlina

Som hlina, som hmota,
ktorá čaká na Tvoje
ruky, Pane.
Modeluj ma každý deň
Môjho života, každý
Letný okamih.
Budem Tvojím majstrovským
Dielom, vdýchni
Do mňa
Dušu,
Vlej
do mňa
lásku a pokoru.
Budem nádobou,
Ty ma
Naplň.

Mgr. MARTINA JAKUBOVÁ
GSFA Vranov n.T.

Ľahko žiť

Vždy som chcela
Ľahko žiť
nenosila som
si knihy do školy
a liezla na strom
aby ma nič nepritiahlo
k zemi

DANKA BABILOVÁ
GSM Prešov

Bezdomovec

...na lavici sedí,
popíja jemný sekt
počíta pritom fiktívne bankovky
On dobre vie, že ich niet

Stále tam sedí
Na lavici
Presne tam, kde sedia obvinení
Všetci vieme o čo ide
O premárnené bytie
M. H., GSM Prešov

V JUBILEJNOM ROKU 2000 S BOŽOU POMOCOU PRIBUDLO DO RODINY KATOLÍCKYCH GYMNÁZIÍ TO NAŠE, **GYMNÁZIUM SV. FRANTIŠKA ASSISKÉHO V BANSKEJ ŠTIAVNICI**, KTORÉ BOLO ZRIADENÉ BRATISLAVSKO-TRNAVSKÝM ARCIBISKUPSKÝM ÚRADOM V TRNAVE.

Ako jedna rodina

CHCEME NADVIAZAŤ na najlepšie tradície cirkevného školstva z dávnej minulosti, a chce s Božou pomocou, byť **alternatívou pre vzdelávanie a výchovu mládeže na pilieroch kresťanských hodnôt** v konkurencii iných siedmich stredných škôl pôsobiach v Banskej Štiavnici. Pochopiteľne máme obavy, či na to naše sily budú stačiť v dnešnej zložitej dobe a preto prosíme Pána o milosť pre všetkých, čo v škole pôsobia.

Založením a činnosťou gymnázia sa splnila túžba mnohých rodičov, aby ich deti po skončení základnej školy, mohli pokračovať v ďalšom štúdiu a formovaní identity v duchu svojej viery.

V septembri 2000 nastúpilo do prvého ročníka štvorročného štúdia so všeobecným zameraním prvých 26 gymnazistov v priestoroch cirkevnej základnej školy. Prvé roky existencie gymnázia boli časom obetavej práce ľudí, ktorí stáli pri jeho zrode. Postupne sa formoval a doplňal pedagogický kolektív, každý rok pribudla jedna trieda a súčasne sa rekonštruovala vlastná budova školy. Dnes v štyroch ročníkoch gymnázia študuje 99 študentov a pôsobí vo vlastnej budove bývalého Katolíckeho spolku.

Po dobudovaní materiálnych podmienok školy kladieme dôraz na hľadanie a uplatňovanie efektívnych foriem a metód na dosahovanie čo najlepších výchovno-vzdelávacích výsledkov. Duchovnú posilu a inšpiráciu pre svoju prácu nachádzame aj v patrónovi školy sv. Františkovi Assiskom. Jeho osobnosť je pre nás výzvou, aby sme sa nielen zmierili s Bohom, ale aj s prírodou, sami so sebou a medzi sebou.

Do nášho gymnázia prijímame chlapcov a dievčatá nielen z katolíckych rodín, ale i ostatných, ktorých rodičia súhlasia s ich katolíckou výchovou a vzdelávaním. Dochádzajúci študenti, ktorí o to požiadajú, majú možnosť ubytovania v našom do-

move mládeže v nádhernom prostredí v blízkosti jedného zo štiavnických „tajchov“.

Náš učebný plán umožňuje počas štúdia voliť si celkom šesťnásť hodín podľa výberu študenta, ktorý ponúka škola. Z cudzích jazykov vyučujeme angličtinu, nemčinu a latinčinu. V blízkej budúcnosti plánujeme rozšíriť ponuku voliteľných predmetov o programovanie a aplikovanú informatiku. Z tohto pohľadu sa nám veľmi páči návrh ministerstva školstva - Nový zo všeobecňujúci učebný plán pre 4. ročné gymnáziá, ktorý ešte viac poskytuje možnosť voľby študijných predmetov. Len tie finančné možnosti...

Momentálne, v rámci Infoveku a projektu „Počítače pre školy“, sa usilujeme získať pripojenie na sieť Internet do novej učebne informatiky. Pochopiteľne, svoju pozornosť sústreďujeme najmä na neustále zvyšovanie úrovne vyučovania jednotlivých predmetov, pričom študentom chceme byť pri osvojovaní si poznatkov a zručností skôr partnermi a pomocníkmi, ako autoritami z povolania. Primeranú pozornosť na gymnáziu venujeme i mimoškolskej činnosti, ako sú predmetové olympiády a súťaže, korešpondenčné semináre, súťaže v prednese poézie a prózy, športové a iné súťaže.

Zo začiatku tohto školského roku máme veľký duchovný zážitok zo stretnutia so

Svätým Otcom na banskobystrickom námestí, počas jeho tretej návštevy na Slovensku. Radostne sme prežívali aj požehnanie a otvorenie nových priestorov školy za účasti otca arcibiskupa Jána Sokola, či premiéra Mikuláša Dzurindu.

Novú telocvičňu - sálu s divadelným pódium, poskytujeme pre hodnotné kultúrne a športové podujatia, napr. na vystúpenie speváckych zborov, hudobných a divadelných súborov a pod. Boli sme hosťiteľmi zaujímavého podujatia hudobnej skupiny Heaven's Shore s podtitulom More than music - viac ako hudba, zameraného proti násiliu, drogám a AIDS. Študenti z celej Banskej Štiavnice ocenili hudbu i osobné svedectvo členov skupiny, ktorí prešli peknom drogovej závislosti a dnes sa angažujú pre prácu charitatívnych organizácií.

Pred časom sme sa tešili z prvej študentky, ktorá sa cez projekt Global Outreach dostala na ročné štúdium do USA, ako aj z dobrej zábavy pri imatrikulácii prvákov, z vydarenej stužkovej štvrtákov, prvého čísla školského časopisu „IMAGO“ a prvého volejbalového zápasu učitelia verzus študenti.

Duchovnou posilou pre nás všetkých je najmä ranná svätá omša, ktorá býva dvakrát do týždňa v školskej kaplnke.

Ing. JOZEF SIVÁK
GSFA Banská Štiavnica

Nuda

NIKTO JU DLHO NEVIDEL, NIČ O NEJ NEVEDEL, A MNOHÍ SI MYSLELI, ŽE UŽ ZANIKLA. TERAZ MÁ NOVÉ PLÁNY, ČOSKORO NOVÝ ALBUM A NOVÝCH ČLENOV. JEDNÝM JE NÁŠ BÝVALÝ ŠTUDENT MAŤO HUSOVSKÝ. „LEJDÍŠ END DŽENTLMENS“ DOVOĽTE, ABY SME VÁM, ASPOŇ TROŠKU, PREDSTAVILI SKUPINU MENOM NUDA...

● **Kamil, ty si založil Nudu v deväťdesiatom siedmom roku. Čo Ťa k tomu viedlo?**

Kamil: Asi ako každý chlapec. Chceš robiť hudbu, máš ju rád, hráš si doma na klavíri, hráš si c dur, g dur, d dur, na gitare. Keď si začneš písať skladby, automaticky to v tebe evokuje to, že sám tam nemôžeš stať - založíš si skupinu.

● **Prvým singlom bola Tráva. Bol aj videoklip, a čo potom?**

Kamil: Celé to vzniklo tak, že sme boli v divadle na Unplugged IMT smile. Na koncert sa prišiel pozrieť jeden človek z vydavateľstva Universal. Povedal, že nám dá peniažky. Potom sa urobil aj videoklip a album. Bol to tretí, či druhý ročník gymnázia. Mal som sedemnásť rokov.

● **Ako si spomínaš na gymnázium?**

Maťo: Fakt dobre. Dalo sa to zvládnuť. Teda školu mám rád... moju... vašu.

● **Kto ti tam najviac chýba, alebo čo?**

Maťo: Najviac? Celá škola. Ja by som sa hneď vrátil.

● **Spomínaš si na svoj prvý text?**

Maťo: Umelecký text? Jasné spomínam. To bolo strašne dávno a bol dosť zlý. Mal som pätnásť a bol som prvák na gymnáziu.

● **Aké máte pocity pred koncertom?**

Maťo: Som spotený (smiech).

Kamil: Strašne ma bolí hrdlo. Druhý pocit je ten, že bolo by celkom dobré, keby aj prišli nejakí ľudia. Aspoň provizórne sa tam postaví desať, pätnásť ľudí a bude paráda. Každý koncert je skvelý. Je to príležitosť, aby si kapela spolu zahrála.

● **Bolíte na turné s i.m.t. smile a s iné kafe. Máte radšej veľké masové ľudí, alebo klubovú atmosféru?**

Kamil: Ak raz zažiješ atmosféru veľkej haly, kde je päťtisíc ľudí, je to pocit, na ktorý tak ľahko nezabudneš. Keď tá masa spraví Á, tak ty to Á máš až niekde v žalúdku. Je to výmena energie, ale kontakt nie je až taký bezprostredný. V klube si kýchnes a človek v prvej rade to hneď vidí. Tam už je to, povieť to glupo, ako sex.

Maťo: pííp...

Kamil: To je človek na človeku. Ty hodíš nejaký fór a človek, čo sedí od teba tri metre, na to reaguje. Takže to máš tak - každé je iné a výborné.

● **Z koho je zložená Nuda teraz?**

Maťo: Z pôvodnej zostavy je tu Kamil Filka - gitara, spev a Stano Čorej - gitara. Bicie hrá Martin Janočko, na base Igor Vladyka a ja hrám klavír.

● **Aké sú plány do budúcnosti?**

Kamil: Asi niekedy v marci by sme mali natočiť náš druhý album, ktorý ešte nikto nevie,

ako sa bude volať. Je tam jeden návrh, ale...
(*Medzitým si Kamil všimol*): Prečo tá baba ide zadarmo do vnútra?

Maťo: Tak sa bude volať ten album?

Kamil: Chceme ho natočiť čo najlepšie. Budeme sa snažiť, aby sa naozaj dostal k ľuďom. A plány? Hrať po celom Slovensku. Všade, kde sa dá. Potom, keď budeme veľkí, pôjdeme do Čiech.

● *Budesingel, videoklip?*

Maťo: Klip by mal byť natočený v najbližšej dobe na singel, ktorý sa volá „Strašne vo-

niaš láskou“. Neviem kedy a o čom, ale dúfam, že to všetko vyjde. Malo by to byť v štúdiu. Bude to akčný interiérový klip.

● *Odkaz pre čitateľov...*

Maťo: Hm... hlavne sa učte, jasné!? Veď Masaryk hovoril, že synu len sa uč, či čo.

Kamil: Všetci sa majte strašne radi a tí čo budú maturovať, aby dobre zmaturovali.

MILOŠ HARAJDA,
RADKA MURÍNOVÁ

GSM Prešov

Abeceda žiaka

BLÁZNI – považujeme ich za málo múdrych, ale podľa mňa sa máme od nich čo učiť. Ich život je bezstarostný, natrvalo nasadené ružové „brýle“ – všetko je fajn, čo na tom, že nevedia počítať kvadratické rovnice... (mba)

GAŠTAN – strom vysokého veku s krásnymi kvetmi pred Národnou bazilikou Sedembolestnej... Bez svojho patričného prostredia stráca na kráse aj úrodnosti. Gaštan – jediný strom, ktorý môže zakryť fajčiari gymnazistov pred nepríjemným dozorom. (jr)

CHRÍPKA – „nepríjemná“ choroba, výrazne ovplyvňujúca učebný plán. (lc)

IMATRIKULÁCIA – príjemná vôňa horčice, „box“ na topánky vstrebávajúci sa do pokožky na obočí, na hrudi medom zlepené vlasy, na zvýraznenie trochu múky a lekváru za ušami či vo vlasoch – skratka super imidžu a kopec „srandy“. (mbe)

KOSTRA – jediné, čo po nás zostane. Načo teda chodíme do posilovne a rozmýšľame, čo budeme jesť? (mba)

NÁREČIE – je celkom „sranda vec“. Najmä tu v Šaštíne. Sú tu sústredení ľudia z celého

Slovenska, a každý si priniesol zo svojho kúta vlastné nárečie. Pri konverzácii to niekedy vyznie komicky, ale pokiaľ si rozumieme, je to v pohode. (pšu)

PRAVOPIS – najhoršia vec sveta, aká existuje. Ešte oveľa horšia ako tridsať kelových karbonátok s kelovým prívarkom a sedem hodín chémie a taliančiny po sebe. Podľa mňa ten, kto vymyslel známkovanie pravopisu, by mal ísť pod „gylotýnu“. (jpo)

REMÍZA – stav, keď si myslíme, že aj tak sme boli lepší my. Remíza môže byť často i našou výhrou... (rp)

UTOROK – nazýva sa tak najťažší deň týždňa v škole. Keď prejde posledná hodina tohto dňa, začína sa oslavovať víkend. (mf)

VRÁSKY – symbolizujú zrelosť človeka. Niektorí, hlavne ženy, sa ich boja. Snažia sa ich zbaviť a predĺžiť si tým mladosť. Je to asi kvôli americkým vplyvom, ktoré prenikajú na Slovensko. Vraciame sa ku gréckej kalokagatii a ženy po tridsiatke sa začínajú možno strieľať. Ale veď vrásky sú symbolom veľkých skúseností a rozumnosti. (jkv)

ŽIACI 2. TRIEDY, GJB Šaštín Stráže

Potichu prikryjeme celý svet,

NA POČIATKU bolo... v našom prípade myšlienka dvoch študentov Gymnázia sv. Tomáša Akvinského. Rozhodli sa rozvinúť ich umelecké a organizačné schopnosti do nesmelého projektu - umeleckého týždňa na škole. Chceli tak nadviazať na **literárno-umelecký klub ODKVAP**, ktorý združoval študentov s umeleckým cítením. Podarilo sa. Pred štyrmi rokmi, v decembri jubilejného roka 2000, sa narodil na škole úžasný projekt, zvaný **Slnovrat**. Boli dvaja (**Radovan Sidor, Vladimír Šimíček**), mali rozpočet 1000 Sk a malú dušičku, ako to všetko dopadne. Nakoniec sa to ukázalo ako skvelý nápad a na celú akciu boli veľmi pozitívne odozvy. Veľkou osobnosťou prvého Slnovratu bol **spisovateľ a básnik Erik Groch**, ktorého chlapci pozvali na besedu. Jemu sa tá myšlienka tak zapáčila, že pri tej príležitosti na našej škole aj odprezentoval svoju, vtedy ešte nepublikovanú, zbierku básní. Naozaj požehnaný rok 2000 priniesol na chodby školy GTA - umelecký týždeň Slnovrat, ktorý sa stal už tradíciou.

Bol som vtedy prvák a celú tú akciu som vnímal veľmi pozitívne, páčilo sa mi,

že študenti robia niečo nad rámec osnov bez pomoci svojich učiteľov a hlavne, že robia niečo kreatívne a zábavné. Slnovrat pokračoval aj v roku 2001, no a v roku 2002 mal dokonca aj svoju letnú reprízu (hlavne vďaka nasadeniu študenta **Štefana Hrica**). Na začiatku školského roka 2003/04 sa niekoľko súčasných štvrtákov (plus zopár študentov z nižších ročníkov) rozhodlo samozrejme v tradícii pokračovať a tento štvrtý rok urobiť ešte lepším, originálnejším a novším. Či sa to podarilo? Hm... myslím si, že sme minimálne splnili účel a na školu, ktorá je väčšinou len o učení priniesli niečo nové. Atmosféra umeleckého týždňa dýchala mottom: Nasnežíme, no a to sa aj skutočne stalo. Žiaci, ktorí sa cez normálne dni v škole venovali učeniu, bifikovaniu, robeniu ťahákov... a hneď ako zazvonil spásonosný zvonček opúšťali budovu školy, **teraz radi pretrpeli vyučovanie a čakali na začiatok tvorivých dielní. Mohli robiť to, čo ich skutočne baví a mohli to robiť napodiv v škole. Mohli nasnežiť na svojich spolužiakov a učiteľov dobrú náladu, svoju nápaditosť,**

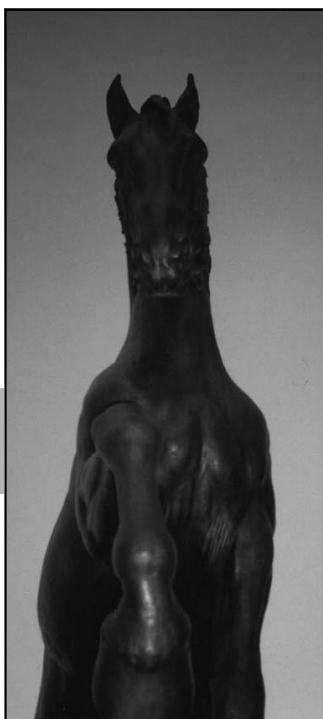
nasnežíme...

**tvorivosť, predstavivosť, fantáziu...
mohli zasnežiť celé gymnázium...**

Raz sa im možno podarí zasnežiť aj celý svet. Raz sa nám možno podarí potichu prikryť celý svet...

Zaujímavosti, zvláštnosti, pikošky

- hlavným sponzorom Slnovratu bola škola, ktorá poskytla priestory, financie pre tvorivé dielne (Maľba, Hlina, Divadlo, Fotka, Hudba) a lektorov (S.Bilý, M.Krišťanová, R.Šveda, V.Šimíček, P.Molitoris), ospravedlnenky pre účastníkov dielní a videokameru
- podarilo sa zohnať ďalších 4 sponzorov: 3 fyzické osoby prispeli finančne, 1 fotoslužba materiálne
- novinkami tohtoročného Slnovratu boli: nová dielňa - Hudba, natáčanie Slnovratu na kameru, záverečná prezentácia mimo priestorov školy
- počas štyroch rokov a piatich Slnovratov - zatiaľ najvyšší počet účastníkov (vyše 150)
- hlavné motto Slnovratu (potichu prikryjeme celý svet - nasnežíme)

pochádza z básne študenta GTA Janka Horňáka a naozaj sa vyplnilo. Počas tohto týždňa nám Perinbabka usilovne snežila

● logo pre tohtoročný Slnovrat (ruky človeka objímajú celý svet) navrhol Jožo Palaščák, a to v dvoch podobných variáciách: farebnej a čier-nobielej.

● **aktívny organizačný tím tvorilo päť študentov: Daniel Gašpierik, Michal Hovančák, Ján Lute-**

rán, Marek Pančura, Matúš Taraba

- najviac účastníkov bolo v dielni Hlina (vyše 50)
- fotografická dielňa využívala hlavne priestory Hlavnej ulice v Košiciach
- hudobná dielňa si na skúšky „zapožičala“ aj priestory nahrávacieho štúdia saleziánskeho strediska
- aktívne sa na dielni Hlina zúčastnila aj predstavená sestier dominikánok s. Alberta, ktorá si v jedno poobedie našla čas a v tvorivej atmosfére študentov pustila uzdu fantázie do poddajnej hliny
- s propagáciou Slnovratu nám pomáhalo aj GTA-rádio, ktoré vyrobilo adekvátny jingel a spracovalo ho do podoby reklamnej upútavky
- počas celého týždňa sa študenti mohli vybrať aj na tzv. Freewall (biela tapeta na stene), ktorá sa stala akousi neodmysliteľnou súčasťou Slnovratu. Mladí ľudia tu vyjadrujú svoje názory,

postrehy, myšlienky... kreslia, maľujú, píšú, škrtajú... Freewall sa pre niekoho stala na jeden týždeň odkazovou schránkou, pre iného možnosťou momentálnej realizácie

- kapacita sály Veritasu bola v deň prezentácií naplnená (okolo 300 miest)
- v posledný deň sa konala slávnostná recepcia, spojená s videoprojekciou uplynulého týždňa
- bolo toho ešte oveľa viac, všetko sa tu zaznamenať nedá. To všetko ostáva v našich myšliach, srdciach a doznieva... a bude doznievať až do budúceho roku, kedy sa opäť to Všetko začne!

JÁN LUTERÁN (4.ročník),
GTA Košice – člen organizačného tímu

RECENZIA KOPRODUKČNÉHO ČESKÉHO FILMU NOMINOVANÉHO NA OSCARA

Želary

NEDÁVNO mal slovenskú premiéru koprodukčný film *Želary*, ktorej sa zúčastnila aj hlavná predstaviteľka Aňa Geislerová. Takmer všetky naše médiá mu venovali patričnú pozornosť a tým nažhľadli slovenskú verejnosť na večer strávený v šere kina. Nie len vynikajúce herecké obsadenie (Donutil, Bittová, Trojan...) ale i nominácia na Oscara a nespočetné množstvo nominácií na Českého Leva zaručujú kvalitu.

Strhujúci príbeh z obdobia 2. svetovej vojny nás zavedie do horskej usadlosti, kde mladá študentka medicíny hľadá úkryt pred Gestapom. Musí si zvykať na život v drsných podmienkach ďaleko od priateľov, rodného mesta... Proti svojej vôli sa vydá za jednoduchého muža z pohraničnej dedinky. Časom si však k nemu nájde cestu a vo chvíľach, keď všetko speje k happyendu, na aké

sme zvyknutí z gýčovej továrne na sny - Hollywoodu, zasiahne zubatá s kosou. Na osadu dopadne čierna tvár neľútostnej vojny. Pôsobivé scény, duchaplné dialógy, brilantné herecké výkony a hudba, ktorá sa miestami až zarýva pod kožu len umocnia zážitok z filmu, v ktorom si každý príde na svoje. Veď napokon filmov o pravých hodnotách, medziľudských vzťahoch, čistej láske a ľudskej duši je na plátnach bohužiaľ čoraz menej. Od našich susedov sme zvyknutí na kvalitné filmy a takmer všetko, čo vyprodukujú možno považovať za skvost. No treba priznať, že spomedzi Samotárov, Pelíšiek, Tmavomodrého sveta... *Želary* vytrčajú. Či už fantastickým českým humorm, vkusným spracovaním alebo prekvapivým koncom, to už posúďte vy sami...

MILOŠ HARAJDA, GSM Prešov

Utrpenie Krista

PRAVDA, MÝTUS... ALEBO ILÚZIA?

UMENIE sa od nepamäti snaží **zachytiť tajomstvo života**, ktoré pozitivistickým očiam vedy často uniká. Veľmi sugestívnou témou, ktorá neustále fascinuje veriacich i ateistov, je Život a utrpenie Ježiša Krista. Nečudo, že na filmový trh sa dostáva nový trhák, tentokrát v stvárnení M. Gibsona.

Tento nový filmový Ježiš sa však zjavne odlišuje od všetkých svojich predchodcov, podľa mňa je **doteraz historicky a psychologicky najvernejším stvárnením ľudského utrpenia**. Nepripravený divák (málokto si dnes dokáže predstaviť také utrpenie) sa v duchu presvedča, že to tak nemohlo byť, nechce niesť také veľké bremeno bolesti, spoluúčasti či zodpovednosti... Preto azda toľko protestov. Súčasný konzumný divák je síce zvyknutý na mediálne násilie, ale treba podotknúť, že ono sa ho vlastne nijako zvlášť netýka, zatiaľčo tento film je výzvou nového života, vyrušuje nás, dostáva sa nám pod kožu i priamo k srdcu, hovorí: **Koľko Lásky a utrpenia je potrebného na zakrytie všetkej tej ľudskej nenávisti?! Kto nájde odvahu nasledovať túto cestu Kríža?** Život je zápas, z ktorého by sme vyšli najradšej bez škrabanca, volíme si „menšie zlo“, pohodlné a overené pravdy, materiálne istoty... a čosi omnoho podstatnejšie nám uniká, nemáme čas na lásku, načo riskovať.

Ježiš v tomto novom rúchu pokory, bezbrannosti a bolesti, paradoxne k všetkým predchádzajúcim filmovým hrdinom so sugestívnym pohľadom a vznešenou uhladenosťou, pôsobí veľmi realisticky a presvedčivo, naozaj dokáže strhnúť svojou ľudskosťou a zároveň v tom je jeho veľkosť, pretože sa takto **rozhodol slobodne**.

Za najlepšie prepracovanú považujem symboliku démona smrti, ktorý sprevádza Ježiša celý čas a v závere nad ním zjavne stráca moc, ako aj psychologicky veľmi presvedčivé spomienkové strihy, napr. v najväčšej úzkosti, keď Ježiš padá pod krížom, pribehne k nemu jeho matka a „zachraňuje“ ho rovnako materinsky, ako keď bol malým dieťaťom a potkol sa. Symbolika (napr. krv, voda, lámanie chleba, prach...) dodáva filmu hĺbkú, diskurzívny vnímateľ môže re-interpretovať, reflektovať i dotvárať mnohé významy, aktualizovať posolstvo pre vlastný život i ďalší vývoj ľudskej spoločnosti.

Napriek všetkým spomínaným pozitívam, predsa mi len čosi na tomto filme vadí. Za problém považujem **medializáciu posvätného**. Hoci možno prioritou tohto filmu nebolo dobre zarobiť, v každom prípade nás o čomsi presvedča, chce zapôsobiť, (šokovať?) ovplyvniť... Istým spôsobom nám „vnucuje“ predstavu o Ježišovi. Je príliš jednoduché a pohodlné prijať ju. Ale skutočnú Pravdu, pravého Ježiša, môžeme nájsť iba prostredníctvom čistého srdca, modlitby a posvätných biblických textov. On je to Slovo, ktoré bolo na počiatku, Svetlo, Pravda, Cesta i Život. A obsah týchto slov musí objaviť každý sám (*skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán*). Myslím, že tvorcovia si tento problém čiastočne aj uvedomovali, pretože si často v kľúčových častiach vypomáhali aj citátmi z Biblie. Pre nás je to však výzva hľadať predovšetkým tú Pravdu, ktorú nám nijaké médiá sprostredkovať nemôžu, pretože je to najhlbšie tajomstvo života.

ANEŽKA RICHTARIKOVÁ

GSM Prešov

Humor na hodinách

- Bilá, si pozerala Českého slávika? Nie? Škóóda, zase si excelovala.
- To je veľký priestupok, to je tak na červenú kartu.
- Ty koľko máš rokov Andrea? Sedemnásť? Jój, ta to ja, keď som mal toľko rokov, som také budovy, ako je naša škola, preskakoval, a ty tu jednu tabuľu už pol hodiny mažeš...
- Chlapci, zapamätajte si...ste ako elektróny. Keď nebudete vytvárať páry, ostanete voľní...
- Tak vzduchotesne to musí byť uzavreté, aby tam nemal prístup vzduch.
- A tie chleby skryte z lavice! Ta ja tu naprázdno preglgam a mám furt pozeráť na tie vaše veľké desiaty...
- Keď si posolíš vodu, nevznikne ti hydroxid a kyselina, vždy to bude len slaná voda.
- Hej, tu je tabuľa, nie tam na nechtoch.
- No tak, už sa uklidnite a cez prestávku si zabehnite okolo školy, keď máte toľko energie.
- Zbytočne ma hypnotizujete... Aj tak je to 2/4.
- Všetko sa vám poplietlo? To znamená, že ste popletená a s tým ja už nič nemám
- Ste jak Šípová Ruženka pred zaspaním, zbaľte sa a odplížte sa modliac preč.
- Čo je väčšie nekonečno?
- Ja si nabudúce donesiem pletenie a tiež sa budem tak baviť ako vy.
- Matematika sama o sebe nemá význam.
- Položte si základnú otázku: Prečo som zlyhal?
- Nerobte mi tu zo sv. Mikuláša komunistu!
- Erik, ty si tiež zo Širokého?

- Nie.
- Ale určite tam máš nejakých pokrvných príbuzných...
- Čo ja viem, šak možno tam oco chodil na diskotéky.
- Ale ja som nejedol pani profesorka, ja som si to len v ústach rozomlel.
- Pani profesorka, keď zaškrtnem NIE, tak to znamená ÁNO?
- Notebooky boli aj za socializmu, ale vyrábali sa tajne, za Čínskym múrom.

Po(lepe)tený jazyk

- Sedláčková do koša! Nie vy, žuvačka!
- Pomaly môžete nosiť životopisy chorých. (svätých)
- Budem prehodnotiť postoje...
- Majte sa, odchádzam... Ale nie že tu bude vresku jak v Tescu!
- Týždenník môže zmazať tabuľu – tote moje škrabance.
- **Danter** – priviedol školené sestry na bojisko. Je chirurg počas Krymskej voľby.
- **Alexander Dumas** – ruský chirurg, ktorý jako prvý priviedol na pôdu Krymskej vojny jako ošetrovateľky ženy. (**Du-nant** – založil medzinárodnú organizáciu Červeného kríža)
- **Pigrov** – prvýkrát priviedol ženy ako zdravotníčky. **Pigorov** – ošetroval ranených vo vojne. (**Pirogov** – zúčastnil sa Krymskej vojny, založil lazaret, umožnil ženám pracovať ako ošetrovateľky)

SZŠ SBV Prešov

Výroky slávnych

- Vy dvaja buďte ticho! Sa bavte písomne! DEJ
- Kolega, načo tie lancuchy máte na krku? Šak to jak hromozvod! FYZ
- Ukážte mi priekopy, zákopy a guľomety... GEO
- Či bude Eskimák fúkať, či Slovák, vždy vyfúkne len guľu! FYZ
- More, daj nám energiu! GEO
- Osy budú vtedy s Y, keď to budú včely! SJ
- Hlavná postava v diele mala syna Aničku, dcéru Honzíka... SJ
- Prof.: Čo ste dnes všetci v červenom?
- Študent: Veď ako komunisti, nie? BIO
- Dialóg – Antigóna po novom.
- Antigóna: Kreón, dovoľ mi pochovať môjho brata.
- Kreón: Nie!
- Antigóna: Dobré, čo robíš dnes večer?
- Kreón: Ty paskuda, môžeš prísť! SJ
- Prof.: „Aké sú vzory stredného rodu?
- Študent č. 1: Mesto...
- Študent č. 2: Meno, mesto, zvier, vec! SJ
- Prof.: My sme sa o takých veciach na vysokej učili.
- Študent: No vidíte, my na ZŠ!
- Dievčatá hrajú hluchý telefón: kaplán - kapor, Istrobanka - bystrá Anka. NV
- Gymnazisti sú kockové hlavy: strana 30, odsek 7, a keď niekto preruší, ta ďalej BÉ... FYZ
- Prisámvačku, všetky lístočky vám zverejním na internete a do zátvorky napíšem – za obsah neručím!

- „V momente čumenia...“ prof. AJ
- Aj mňa keď o polnoci zobudíte, neviem vám z fleku vypotiť vzorce (smiech)... (mávol rukou), vy ste chorí! FYZ
- Prof.: Ak chcete, naučte sa aj to iné datovanie, prijímačky na právo...
- Študent: A na ľavo?
- Prof.: Vy aj keď pôjdete na ľavo, stále pôjdete dokriva! DEJ
- Netreba si kupovať také knižky o samovraždách... potom aj tak vyzeráte! MAT
- Pani profesorka, neotvárajte okná, bude tu dym...
- Aspoň sa budete cítiť akoby ste na špekáčkách boli! DEJ
- Ste prišli do prvej lavice, aby ste nikoho neobťažovali! A hlavne mňa! ...rečami! DEJ
- Čo mládenci? Bojujete o teritórium? Len nezačnite značkovať!
- ...privítali by sme aj aktivitu spiacich medveďov.
- Prof.: Kto sú to magnáti?
- Študent: Ťažia ropu, nie??? DEJ
- Prof.: Kedy sa použije autorský plurál?
- Študent: Keď sa autor cíti sám...
- Keď spíte, klepkáte nohami. Keď jete, rozprávate a ste drzí...“
- Prof.: No, ste dnes pripravený odpovedať?
- Študent: Na dnes nie, ale na stredu...
- Prof.: Čo je maďarón?
- Študent: Človek, ktorý je aj Maďar, aj Róm...

MÁRIA KUTAŠOVÁ
GSM Prešov

Súťaž

O NAJLEPŠÍ PRÍSPEVOK!

HALÓ! ÁNO, TY! Máš pocit, že si skrytý talent, ktorý ešte nikto neobjavil? Máš, ako sa hovorí, básnické či iné črevo? Sušíš doma nejaké príspevky a nevieš, čo s nimi? Tak na čo ešte čakáš?! Od budúceho čísla bude na tomto mieste v časopise rubrika s názvom „Súťaž o najlepšie príspevky“ a my budeme veľmi radi, keď sa práve TY zapojíš! V redakcii budeme doručené príspevky pozorne čítať a po dohode v časopise uverejníme tie, ktoré budú stáť za to. Samozrejme, že ťa potom odmeníme, aby si nemal(a) pocit, že obideš naprázdno. Môžeš vyhrať niektorú z hodnotných kníh.

Anketa

A vy, ktorým sudičky nedali do vienka talent písať, môžete prispieť k skvalitneniu vášho časopisu. Je tu pre vás anketa! Napíšte nám, či sa vám naše príspevky páčili alebo nie a v akom poradí. Jasné, že treba dopísať aj meno, školu, prípadne triedu, pretože aj z vás anketárov budeme žrebovať trochu, ktorí sa budú tešiť z odmeny.

A tu je už sľúbený anketový lístok :

1. Najviac sa mi v časopise páčil príspevok:
2. Nepáčil sa mi:
3. V nasledujúcom čísle by som uvítal:

Jar „O“

Keď zapadne slnko
tridsiatehoprvého dňa,
spomienok a myšlienok
po ôsmkrát,
nastane jar „O“
a šeptom zakričí:

Je to v poriadku!

Aj tento rok kvety vyrastú,
tráva rozkvitne
a vo všetkých slniečkach
budú rastlinky,
ako si to praje to dieťa - ERIK.

Tak to bude
tento rok,
že odpustenie
pozve k stolu
všetky ľudské planéty . . .

(venované Jarkovi)
RADKA MURÍNOVÁ
GSM Prešov

Ready or not?

USKUTOČNILI SME ANKETU, KTOREJ CIEĽOM BOLO ZISTIŤ, AKO (NIE)SÚ ŽIACI PRIPRAVENÍ NA ĎALŠÍ DEŇ. VÝSLEDKY BOLI OBDIVUHODNÉ.

NIEKTORÍ BOLI veľmi usilovní, nemuseli by to až tak preháňať, napríklad:

● Jana Pistráková (4.C): „Ja som si preložila knihy do tašky.“

● Jana Bodnárová (4.C) je ešte usilovnejšia: „Ja som si po víkende preložila knihy ešte včera.“

JE DOBRÉ VEDIETĚ, že študenti majú aj iné záľuby a záujmy, ako je škola.

● Paľo K. (4.C): „Umyl som si zuby.“

● Aďa P. (3.B): „Keďže je nový týždeň, nalakovala som si nechty a obliekla som si nové spodné prádlo.“

● Aňa Š. (3.B): „Som si výnimočne dala ceruzku na oči.“

● Maťo L. (3.B): „Nageloval som si vlasy aj niečo iné.“

ZISTENIA POTVRDILI, že niektorí sa pripravovali skôr duševne.

● Nika G. (4.D): „Bola som na diske, to je najlepšia príprava.“

● Anonym: „Ta včera to bolo pestré, za kostolom som sa pripravoval do školy.“

● Anonym: „Som cez prestávku bol v kaplnke. A postil som sa.“

NIEKTORÍ ŠTUDENTI však mali problém spomenúť si na prípravu na ďalší deň.

● Mišo B. (4.B): „Čo je dnes za deň vlastne, som vzorný študent.“

● Miloš H. (2.C): „Mal som sa na niečo pripraviť.“

● Anonym: „Nijak, som sa spamätávala po víkende.“

● Anonym: „Včera nepamätám, predvčerom nepamätám, piatok nepamätám a dnes ma potešilo, že idem na pivo, tak som veselý.“

NA VŠEOBECNÉ PREKVAPENIE tu boli aj takí, ktorí sa pochtivo pripravujú.

● Jožo M.: „Som si napchal do tašky kupón.“

● Jančo K. (4.C): „Ja som sa učil na autoškolu a povedzte pani profesorky Kohútovej, že som sa učil slovíčka.“

● Miloš H.: „Veľmi kvalitne, ale pán profesor XY ma neocenil.“

● Anonym: „O 13:00 som prišla domov päť minút som čumela do fyziky a potom som spala do 17:00.“

● Kubo: „Som si kúpil kupón na dejepis.“

MARTINA BILÁ

GSM Prešov

Aj múdry schybí...

Žiadam o ospravedlnenie, že som sa na dnešnú hodinu nemohol(la) pripraviť.

Je to výnimka, a preto ako takú ju prosím zaregistrovať Vaším podpisom. Moja príprava v budúcnosti už bude opäť podľa všetkých pravidiel.

.....
podpis skúšajúceho

(Tento kupón platí pre školský rok 2003/2004 ako ospravedlnenie len pri ústnom skúšaní na jednej hodine pri predložení celého vydania časopisu. Nevystrihuj!)